

Adoratio –

Itt vagyok számodra!

5. tábla

„Én veletek vagyok minden nap, a világ végezetéig” (Mt 28,20)

Vannak az életünkben nagy pillanatok: egy felemelő ünnep, egy nagyszerű asztaltársasággal elköltött lakoma, egy meghitt beszélgetés, egy szerető ölelés. Ilyenkor arra gondolunk, hogy de jó lenne, ha nem múlna el ez a pillanat, ha örökké tartana. Az Eucharisziával megélt „pillanatainkkal” éppen ez a helyzet: ünnepi, nagyszerű asztalközösség, meghitt találkozás, gyengéd jelenlét és érintés. A házastársi kapcsolatunk is ismeri ezeket a pillanatokat: az ünnepélyes találkozásokat, az egy asztal és egy ágy meghittségét, a teljesen egymásra hangolt beszélgetést, az összefonódó, önátadó, másokra figyelő ölelést. Az Eucharisztia jelenlét és találkozás. A házasságban Isten megajándékoz a társamban a jelenlétével és a találkozással: ezek a nagy pillanataink! Bárcsak örökké tartana: a világ végezetéig!

Egészen korai, az első évszázadból származó híradások beszámolnak arról, hogy a szentmise után diakónusok vittek a szentségből betegeknek, foglyoknak, azoknak, akik nem vehettek részt a szentmisén. Később, ugyanennek a szilárd hitnek másfajta kifejezésekként megjelentek a szentségtartók, a körmenetek és a szentségimádás, és a tabernákulum, az oltáriszentség őrzési helye is központi helyre került a templomainkban. Ezek, az évszázadok során érlelődött formák mind túlmutatnak az átlényegülés pillanatán, kitérítik a szentmisében az oltáron megvalósuló pillanatot, „utóízlelik” az eucharisztikus lakomát. Jézus valós és tartós (állandó) jelenlétében való elidőzésre hívnak meg minket. A házasságunkban is megízlelhetjük a társunk valóságos és állandó szeretetét és jelenlétét, éppen a szentség titka által: Jézus jelen van a házasságunk szentségében, így egymás számára is állandóan jelen vagyunk, állandóan egybe kapcsol minket maga a Szeretet.

Tapasztaljuk, érezzük, hogy fontos nekünk ez a Szeretettel együtt töltött idő. Az Eucharisziával való együttlétben megérezhetjük ezt, és házasság szentségében nap mint nap érzékelhetjük ugyanezt. Az is előfordul, hogy valakinek éppen a szeretet hiánya mutat rá, a személy hiányára. Az Eucharisziában és a házasságunkban a szeretett személy jelenléte teszi érzékelhetővé Istent a Szeretetet.

„Az Ószövetség az imádására – mely egyedül csak Istent illeti –, leginkább két érzékletes kifejezőmódot használ. Az egyik a leborulás, amely a másik nagyságának az elismerése, a másik a csók, mint az odaadottság és az elfogadottság kinyilvánítása. Kicsinységünk meghajol az élő Isten végtelen nagysága és mindenhatósága előtt. Odaadásunk válasz az élő Isten udvarlására. Az imádást latinul „adoratio”-nak mondják. Ez egy összetett kifejezés. Szó szerint csókot jelent, az ajak (vagyis a teljes személyiség) odaillesztését jelenti szeretete tárgyához.”¹ Megcsókolni, adorálni, imádkozni, kifejezni az intim szeretetünket, személyesen jelen lenni és szeretni: ezek lehetnek egymás szinonimái a szeretetünk nyelvén.

Jézus megígérte: „... ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.” (Mt 18,20) A házasság szentségében, ha ketten összejövünk, elidőzünk, akkor Jézus közöttünk van, akkor megtapasztalhatjuk Isten közelségét. Ez az igazi „minőségi idő”, az „aranyidő”, a letisztulás, az iránytűállítás ideje.

Csak ülni az Oltáriszentség előtt, csak ülni otthon a „kemencepadkán”, „semmit csinálni”, semmit nem kigondolni, nem tevékenykedni, csak jelen lenni, odaadni az időt, úgy, ahogy vagyunk, mindazzal, ami vagyunk. Csak szeretni a szeretet kedvéért. Nem az élvezet, a lelki élmények kedvéért, hanem csak úgy. Akkor is, amikor ez nehéznek vagy értelmetlennek tűnik. „Elvesztegetni” az időt Jézus és a házastársunk jelenlétében, amikor annyi „hasznosat” lehetne tenni, amikor annyi szükség vesz minket körül. Ez a szeretet tanít és tesz képessé minket arra, hogy pazarlóan tudjuk szereteteinket is szeretni.

¹ Részlet Josef Kentenich atya üdvözlő szavaiból az Örökimádás templom szentelésére, Schönstatt, 1968. június 9. Megjelent: In seiner Liebe bleiben. Ausgewählte Texte zur Eucharistie von Josef Kentenich. Peter Wolf (Hrsg.) Patris Verlag, Vallendar-Schönstatt, 2005. 169. o. (Fordította: Horváth Beáta-Mária nővér, Szabó Bálint és Anna)

Előfordulhat, hogy egy beszélgetés a csendben éri el tetőpontját. Persze nem zavarba ejtő és nem méregből, dühből eredő hallgatásról van szó, hanem olyan csendről, amely átöleli, körülfonja társunkat. Egy-egy szó ilyenkor drágakő lehet. Elidőzünk egymásnál, kóstolgatjuk egységünket.

„Ezek a mi „Táborhegyi” alkalmaink. Új fényben, az Atya fényében láthatjuk egymást: csak szemléljük, csak hallgatjuk a másikat. Nem védekezünk, nem magyarázkodunk, csak befogadjuk őt, ahogyan ezt az Oltáriszentség imádásakor is tesszük. Ilyenkor azt hallhatjuk az Atyától: „Szeretem a házastársadat is. Adottságait, képességeit én adtam neki. Hozzád vezettem, nem véletlenül. Szeretném, ha te is úgy szeretnéd, ahogyan én! A hibáival együtt! Tudod, én a bűnt ítélem el, nem a bűnöst.” Válaszolhatunk az Atyának: „Tudod, fájt, amikor ezt és ezt mondta nekem, tette velem... De tudom, így válik szentté válásom eszközévé!” És lassan megtapasztalhatjuk, hogy az irgalmasság irgalmasságot szül.”²

Tilman atya biztatott, hogy tegyük elevenné a házasságunk szentségi kegyelmeit, és ezt azzal érhetjük el, ha mindig megújítjuk házassági ígéretünket. Kérte, hogy találjuk meg házasságunk ünneplésének „liturgiáját”. Biztosítsunk időt és nyugodt körülményeket az ünnepléshez. Imádjuk Jézust a társunk szívében. A társunk szíve ilyenkor a szentségtartó.

Ezt a liturgiát, „házasság szentmiséjét” akár így is elképzelhetjük:

Az „*igeliturgiában*” így szólunk: „Atyánk, Te vezettél egymáshoz minket. Egymás számára gondoltál ki bennünket. Meghívtál, hogy keresztény házasságot és családot alapítsunk. Az utóbbi időben is elhalmoztál ajándékaiddal: áttekintjük közös életünk evangéliumát. *(itt felsoroljuk az elmúlt időszak örömeit).*”

Ezután következhetnek a könyörgéseink, kéréseink.

Az „*áldozat liturgiájában*” újból egymásnak ajándékozunk magunkat. A szívünket mintegy feltesszük a paténára, és azt mondjuk házastársunknak: Újból téged választalak, újra neked adom magam, akkor is, ha a szeretet fáj. A fájdalmat, az áldozatot odaajándékozunk *(Ezeket a legmélyebb dolgokat nem kell kimondani, csak a szívünkben újra egymásnak adjuk magunkat).* Adhatjuk ennek talán valami jelét is! A házastársi együttlét is lehet ilyen jel.³

Hogyan és mikor tudunk olyan időt találni, amikor jelen tudunk lenni egymás és Isten számára?

² Tilman Beller atya előadása az I. szövetségi évfolyamnak (1998 jan.10.)

³ Tilman atya: A házasság öröm és feladat